

R&Sie(n): New Territories

One of the leading architectural practices in modern architecture is without a doubt the French studio R&Sie(n). The practice was founded by the French architects François Roche and Stéphanie Lavaux back in 1989. Since then, this duo, thanks to their unique approach, has successfully pushed the limits in areas of architectural practice and theory above all with experimentation, combining different disciplines and mediums, innovative concepts and modern forms.

With a goal in mind which involves staying in the loop of the rapid changes in the design processes, innovations and technological advancements, the founders of this practice have focused on the so-called "chameleon strategy". This goes against the concept of 'architect-celebrity' that is more than present today.

Starting from the analysis of the extreme aspects of nature and human psychology, the R&Sie(n) team has been, for the past 20 years, developing an organic, biological and critical practice, trying to explore the mutation of geographic environments through technological experimentation.

The team has designed (UN)Plug, a commercial building in Paris in 2001, project Dustyrelief/ B_mu for covering a museum in Bangkok, The Mosquito Bottleneck private residence project, The Building That Never Dies was presented at the 29th Venice Biennale.

The R&Sie(n) definitely offers endless new stimulants that can entirely generate new ideas which have to do with fashion. One of the results of this interesting process and the indicator of the value of this idea is the application of the architectural language of the R&Sie(n) team in the practice of the fashion designer and the finalist of the 2010 Hyeres festival, Yinqing Yin. Yin's collection was based on shapes that form wrappings in shapes of screens around the protected body, much like butterflies and cocoons.

The fabrics and other materials used in these fashion projects

Tekst: Ana Mikic D'Apuzzo
Foto i crteži: R&Sie(n)

Nove teritorije – R & Sie(n)

Jedna od vodećih arhitektonskih praksi savremene arhitekture je svakako francuski studio „R&Sie(n)”. Praksu su pokrenuli francuski arhitekti François Roche i Stéphanie Lavaux još 1989. godine. Od tada ovaj duo svojim pristupom podjednako uspešno pomera granice u poljima arhitektonske prakse i teorije pre svega eksperimentisanjem, kombinovanjem raznih disciplina i medija, inovativnim konceptima i modernim formama.

Sa ciljem da uvek isprate promene koje se bzo dešavaju u procesu dizajna, inovacija i tehnoloških dostignuća, pokretači ove prakse su se fokusirali na takozvanu „strategiju kameleona”. Sledeći ovu strategiju kompanija menja ime svakih par godina sa ciljem da sačuva svež i radikalni pristup dinamičkoj transformaciji kroz koju prolazi arhitektonski stvaralački proces. Ono što je zanimljivo u vezi ove revolucionarne prakse jeste da zasniva svoje principe na vrlo jednostavnom konceptu uništenja svakog ograničenja i podriivanja konvencija. Čak i njihov portret sačinjen od mešavine njihovih likova odražava stav o tome da nije važno ko je arhitekta, kako izgleda, već je važan njegov rad, tj. stav protiv pojma „arhitekta – zvezde” koji je danas i te kako aktuelan. Krenuvši od analize ekstremnih aspekata prirode i ljudske psihologije, arhitektonski tim R&Sie(n) u poslednjih dvadeset godina razvija organski, biološki i kritički rad, pokušavajući da istraži mutaciju geografskih predela kroz tehnološke eksperimente.

Objekti i strukture kreirane od strane ove prakse su duboko vezane za životnu sredinu, ali su istovremeno futuristički oblikovane od inovativnih materijala. Neki od najboljih projekata ove prakse su zasnovani na konceptu suprotnosti, kao što su postojanje mašina naspram prirode, pretnji naspram bezbednosti i čistoće nasuprot korupciji. Tim se služi analizom ovih kontrasta koja kasnije pomaže razvoju scenarija za projekat. Takav projekat je fuzija realnosti i mašte.

Tokom 2001. godine ovaj tim je dizajnirao „(Un) Plug” – poslovnu zgradu u Parizu. Naručilac projekta je bila uprava istraživačkog odeljenja francuskog javnog preduzeća „Elektroprivrede (EDF)”. Predviđeno je da se objekat snabdeva akumuliranom energijom sunca koju prikuplja zahvaljujući reaktivnoj staklenoj fasadi u koju su integrisane fotoelektrične ćelije neobičnog oblika. Na taj način objekat je gotovo razvio sopstveni život, u stanju da se isključi iz urbane energetske mreže zahvaljujući postojanju sopstvene mreže.

Ostali projekti se fokusiraju na projektovanje zgrada koje su na specifičan način integrisane u okruženje, dok ga u isto vreme i menjaju. Pa je tako ova praksa predložila svoj projekat „Dusti relief/ B_mu” za pokrivanje muzeja u Bangkoku. Suština predloga je formiranje neke vrste „elektromagnetne kože” koja bi privukla zagađenje iz vazduha i pretvorila ga u neku vrstu „krzna” koje raste i oblači spoljašnji omotač zgrade. Rezultat je opet nova studija o kontrastima sa fokusom na odnos između mirnog okruženja muzeja i ambijenta urbanog uzavrelog jezgra. Godinu dana kasnije realizovan je novi projekat na Trinidadu za kolekcionara umetnina. Projekat „Mosquito Bottleneck” je projekat privatne kuće čija se fasada sastoji od mreže isprepletanih plastičnih cevi i žice i podseća na zamku za hvatanje komaraca.

Jedan od poslednjih projekata pod nazivom „The Building That Never Dies” je bio izložen na 29. Venecijanskom bijenalu. Ovaj projekat je zapravo laboratorija za istraživanje noćne svetlosti. U laboratoriji zaposleni analiziraju fenomen „mračne adaptacije” tj., cilj istraživanja je smanjenje urbanog zagađenja veštačkom svetlošću tokom noći i analiza „melatonin efekta” uz pomoć OLED lampi za testiranje biološkog ciklusa ljudskog metabolizma. Način na koji praksa R&Sie(n) razvija svoje projekte, oblike i završnu materijalizaciju površina objekata zasniva na principu dihotomije. Taj princip može se lako primeniti na modu, inspirisati formiranje inovativnih silueta i dovesti do uzbudljivih eksperimenata sa različiti-

tim novim materijalima i tkaninama. Zaista tim R&Sie(n) nudi beskonačne nove stimulanse koji mogu definitivno da generišu nove ideje koje se tiču inovacija u polju mode. Pa je tako rezultat ovog zanimljivog procesa i pokazatelj ispravnosti ove ideje aplikacija arhitektonskog jezika tima R&Sie(n) na praksi modnog dizajnera (finalista 2010. Hieres festivala) Yiqinq Yin. Proces formiranja odevnog predmeta se zaista zasniva na ograničavanju i popuštanju delova tkanine, stvarajući loptast i obiman oblik upotrebom tehnika vijugavog drapiranja i plisiranja. Yin-ova kolekcija predstavljena na Hieres festivalu je bila zasnovana na oblicima koji formiraju plast u obliku zaklona oko zaštićenog tela poput leptira i čaure. Istovremeno, ovi modni projekti uspevaju da zadrže određeni stepen ženstvenosti zahvaljujući svojim tečnim oblicima koji izgledaju kao da su direktno izvajani na telu.

Tkanine i ostali materijali koji su korišćeni u ovim modnim projektima proizvode neku vrstu taktalnog iskustva, potpuno isto kao i tehnički napredne površine istražene i primenjene od strane tima R&Sie(n). Gotovo je nemoguće posmatrati rad ovog tima, a ne primetiti, na mnogo načina, u kom će se pravcu moda razvijati u budućnosti: ka ekstremnim oblicima kao rezultatima primene visoke tehnologije koja će promeniti izgled tela, oblikujući njegove dimenzije i indirektno formirati našu percepciju okruženja ■

create some sort of a tactile experience, identically to the technically advanced surfaces researched and applied by the R&Sie(n) team. It is almost impossible to examine the works of this team and fail to notice where the fashion is going to go in the future – towards extreme shapes as results of the application of advanced technology that will alter the look of the body, shaping its dimensions and indirectly forming our perception of the surroundings.

